

Prolog

Boha všemohoucího. Jejich motivace byla stejná jako vždy, když jezuité vyrazili na nejzazší hranici světa lidského poznání. Posláním cesty bylo jediné: *ad maiorem Dei gloriam*, pro větší slávu Boží.

Nechtěli nikomu ublížit.

Při zpětném pohledu se dá říct, že se to dalo čekat. Všechno v dějinách jezuitského řádu vypovídalo o pohotovosti, efektivní akci, výzkumu a bádání. V období Evropany nazývaném věkem zámořských objevů se jezuitští kněží objevili vždy nanejvýš rok či dva poté, co objevitelé navázali první kontakt s dříve neznámým národem – jezuité bývali předvojem všech průzkumníků.

Organizaci spojených národů leckdy trvalo několik let, než učinila rozhodnutí, k němuž jezuitům stačilo pouhých deset dní. V New Yorku diplomaté vedli dlouhá, náročná jednání, se spoustou ústupků a různých pohledů na problém. Řešilo se, zda a kdy by měly být lidské zdroje vynaloženy na pokus kontaktovat svět, který měl být později známý jako Rakhat, když na Zemi existovalo tolik naléhavějších problémů k řešení. V Římě se neřešilo zda a kdy, ale jak brzy misi uskutečnit a koho na ni vyslat.

Řád se žádné světské vlády neptal na svolení. Jednal podle svých vlastních principů, s využitím vlastních zdrojů a s požehnáním samotného papeže. Mise na Rakhat nebyla tajná, byla ale soukromá a nenápadná. Ten rozdíl je drobný, ovšem když se o pár let později zpráva o misi rozšířila do světa, řád necítil potřebu jej vysvětlovat či obhajovat.

Vědci jezuitského řádu na místo vyrazili zjistit nové skutečnosti, nikoli kázat pravdu Boží. Jejich cílem bylo poznat a milovat ostatní děti